

Glad u Ukrajini – mit o genocidu

Džon Puntis – Jul 2002

Godine 1922 Sovjetski Savez je zahvatila glad u teškim uslovima i to u onim oblastima u kojima su se dešavale vojne intervencije imperijalističkih sila,koje su želele da sruše novu Sovjetsku državu.Glad se ponovo pojavila 1933 naročito u Ukrajini,ali ne samo na tom području.Postoje dve verzije u vezi sa ovom drugom pojavom gladi koje se potpuno razlikuju.Objektivne analize pokazuju da je glad rezultirala kombinacijom loših klimatskih uslova i sabotaza od strane bogatih seljaka ili kulaka,koji su se protivili kolektivizaciji agrikulturnih dobara.Ukrajinski nacionalisti u svakom slučaju tvrde da je glad proračunato smišljena od strane Staljina kako bi se slomio duh ukrajinskog naroda,a da su rezultati toga plana milioni nepotrebnih smrtnih slučajeva,prema kojima na skali destrukcije i zločina nacistički holokaust izgleda minoran.Dokumentovani "dokazi" koji su proizvedeni sa namerom da podrže ove tvrdnje su često overavani od strane akademika kao što su Robert Konkvist ili James Mace sa Harvard Univerziteta.Ovakvi dokazi su krajnje klimavi i često se oslanjaju na diskreditovane podatke iz profašističkih novina 1930-ih u Americi,ili čak iz nacističkih dokumenata.Bez obzira na sva ova sučeljavanja argumenata i objektivnog sagledavanja činjenica,najfascinantniji pokušaj ukrajinskih nacionalista je onaj iz 1980 godine,kada su želeli da obeleže 50-to godišnjicu gladi u Ukrajini,potpajljući hladnoratovsku retoriku za vreme Reganove ere.

Slične stare fotografije koje su se pojavljivale s vremena na vreme,sa namerom da prikažu žrtve ukrajinske gladi,skoro uvek su bile nedokumentovane ili takvi tragovi datiraju iz perioda 1922 godine,pa čak i mnogo pre toga.Zajedno sjedinjene u filmu "Žetve očajanja" ovakve slike su prikazivane na državnoj televiziji širom Velike Britanije,bez obzira što su bile odbačene od strane nekih javnih servisa u USA zbog ogromnog nedostatka u objektivnosti.Ukrajinske nacionalističke organizacije u Kanadi i u drugim delovima sveta nastavile su da propagiraju teoriju o navodnom promišljenom genocidnom planu izgladnjivanja,dok su pažljivo prikrivali svoje anti-semitističke,pronacističke i kolaboracionističke izvore.Potruga na web stranicama o "Ukrajinskom genocidnom izgladnjivanju" rezultirala je pronalaskom 845 stranica koje su upućivale da je "taj čovek" prouzrokovao glad u Ukrajini,obično grafički ilustrovanim slikama iz ranijeg perioda.U ovoj raspravi izneću istraživanja o pozadini ovih argumenata i kontra-argumenata,koji upućuju na izvrsnu knjigu Douglas Tottle-a,a koja se bavi ovim problemom

(Prevara,glad i fašizam.Ukrajinski mit o genocidu od Hitlera do Harvarda.Progresivne knjige,Toronto 1987.ISBN 0-919396-51-8).

Žurnalistička prevara 1930-ih

U jesen 1934 godine,jedan amerikanac je koristeći ime Thomas Walker ušao u Sovjetski Savez.Posle manje od nedelju dana provedenih u Moskvi,svoj 13-to dnevni boravak je iskoristio u tranzitu do mandžurijske granice,gde je napustio SSSR i nikada se više nije vratio.Četiri meseca kasnije pojavile su se serije članaka u Hearst-ovim novinama u

Americi, od strane Thomas-a Walker-a "čuvenog žurnaliste, putnika i studenta koji se bavio ruskim poslovima i koji je proveo nekoliko godina obilazeći SSSR uzduž i popreko". Članci su opisivali glad u Ukrajini i u njima se tvrdilo da je glad odnela šest miliona života, a takođe su bili ilustrirani fotografijama leševa i izgladnele dece. Walker je takođe izjavio kako je prokrijumčario kameru "pod veoma teškim i opasnim uslovima".

Louis Fischer, američki pisac nastanjen u Moskvi u to vreme bio je veoma sumnjičav. Zašto su morale Hearst-ove novine da zasite čitaoce ovim senzacionističkim pričama deset meseci pre objavljivanja? On je ustanovio da u Walker-ovoj kratkoj poseti SSSR-u, njemu čak nije moglo biti dopušteno ni da vidi krajeve koje je opisao i fotografisao. On je takođe ustanovio da su Walker-ovi fotografski dokazi bili jako neobični: ne samo da su te slike navodile na zaključak da se radi o ranijoj deceniji (Fischer je smatrao da se verovatno radi o 1921 godini kada se desila glad na području Volge) već su sadržale mešavinu scena uzetih iz jeseni i zime. Fischer je takođe zabeležio da su žetve u Ukrajini 1933 bile veoma dobre.

Neke od slika su kasnije identifikovane, a prikazivale su scene koje su se dešavale u Austro - Ugarskoj imperiji, odnosno Prvom Svetskom Ratu. Poznato je da su Hearst-ove novine iskopavale stare slike i retuširale ih kako bi ih kasnije koristile u propagandne svrhe. Slike su se nekada pojavljivale kao prikaz stanja u Rusiji, a drugi put su se iste slike odnosile na ukrajinsko područje iz očigledno političkih razloga. Ne samo da su fotografije bile lažne, već je i put u Ukrajinu bio lažan, a i Thomas Walker je sam po sebi prevarant, koji je u stvari bio odbegli robijaš po imenu Robert Green i koji je služio kaznu zatvora zbog falsifikovanja. Na svom kasnijem suđenju koje je usledilo on je priznao da je serija slika korišćena u Hearst-ovim novinskim člancima bila lažna i da te slike nisu bile načinjene u Ukrajini. Bez obzira na ove činjenice, iste slike se i dalje koriste na komemorativnim posterima, web sajtovima i nalaze se u filmu "Žetve očajanja".

Hearst-ove novine

Hearst-ove novine u najmanju ruku nastavljaju sa kampanjom o genocidnom izgladnjivanju bez obzira na Walker-ov fijasko. Ovo nije ništa neobično kada uzmemo u obzir da je sam Hearst dobro poznat milionima Amerikanaca kao "američki fašista broj jedan". (Jedan od glavnih Musolinijevih izvora informacija tokom ranih 1930-ih bio je plaćeni dopisnik Hearst-ovih novina).

Godine 1934 Hearst je posetio nacističku Nemačku i sreo se sa Hitlerom. Prateći ovu posetu, Hearst-ove novine su počele da promoviraju članke o genocidnom izgladnjivanju u Ukrajini. Francuski premijer Edwar Herriot koji se u tom periodu vratio sa putovanja u Ukrajini, izjavio je da on nije video ništa od toga i da ne postoje dokazi da tamo vlada bilo kakva glad. Prateći Walker-ove članke, Hearst je pokušavao da ubedi Amerikance kako je SSSR država u kojoj vlada potpuna glad, genocid i kanibalizam. U to vreme ovo je često bilo prepoznatljivo kao politički motivisani senzacionalizam, ali nakon toliko godina ove fabrikacije su transformisane u "glavne dokaze".

Napominjanje ovih prikaza kampanje 1930-ih i selektivnih sećanja onih koji su pomogli Hearst-ovim novinama u propagiranju teza o genocidnom izgladnjivanju, baca svetlo na karakter današnje kampanje o genocidnom izgladnjivanju.

Simultano sa započinjanjem Hearst-ove propagande 1935 godine, nacističke novine u Nemačkoj i novine koje su imale simpatija prema toj ideologiji drugde u Evropi, su počele da publikuju slične priče. U to vreme knjiga Dr Ewalda Ammende-a nazvana "Ljudski život u Rusiji" bila je publikovana. Ova knjiga je imala dugotrajan uticaj na one koji su propagirali mit o genocidnom izgladnjivanju, pa je stoga ponovo publikovana 1984 godine. Knjiga stvara licemernu objektivnost, kreditirajući Hearst-ove dopisnike na račun nacističke Nemačke i fašističke Italije i reprodukuje tvrdnje neimenovanih "putnika" i eksperata".

Najveći deo fotografskih dokaza teoretičara genocidnog izgladnjivanja su iskopirani ili iz Ammende-ove knjige ili iz članaka Thomasa Walker-a. Izvori ovih fotografija nisu dokumentovani, iako bi trebalo napomenuti da je Ammende učestvovao u istraživačkom radu koja se odnosila na glad 1921-1922 godine. Za slike se govorilo da su bile načinjene na ulicama i skverovima Kharkov-a u leto 1933 godine, iako se na samo 10 od 26 slika pojavljuju urbane scene. Ne postoje nikakvi znakovi i vodilje koje bi nam pomogle da ih smestimo u takav kontekst. "Ljudski život u Rusiji" sadrži dodate slike koje se nisu pojavljivale u nemačkim izdanjima. Ovo je izneto od strane Dr Ditloff-a, rukovodioca u nemačkoj vladinoj agrikulturnoj koncesiji u severnom Caucuses-u. Neki bi se zapitali kako to da nacistički funkcioneri tako slobodno govore o ukrajinskim fotografijama, ali u svakom slučaju u kasnijim publikacijama su one ili nekarakteristične ili karakteristične što se tiče različitih izvora. U stvari neke slike su identifikovane da dolaze iz perioda gladi koja je vladala 1922 godine, a neke pokazuju zimske scene bez obzira na to što su izgleda načinjene u letnjem periodu. Druge publikacije koriste iste slike ili bez ikakve akreditacije ili akreditovane od strane Thomasa Walker-a, bez obzira na činjenicu da su korišćene kao prikaz događaja 1932-1933, a Walker je tvrdio da ih je načinio u proleće 1934 godine.

Jasno je da su fotografski dokazi lažni i da su korišćeni primarno kao deo kampanje kako bi se potkopao i diskreditovao Sovjetski Savez. Bez obzira na sve ovo, one se koriste sve do današnjeg dana.

Hladni rat

Kampanja o genocidnom izgladnjivanju 1930-ih naslanjala se na sumnjive desničarske izvore i nije bila prihvaćena od strane glavnih istoričara u to vreme. Vođena je od strane nekih ukrajinskih nacionalista koji su govorili da je pro-sovjetska, levičarska ili čak jevrejska zavera gušila istinu o tome šta se desilo. Tokom 1950-ih godina nacionalisti su objavili knjige poput : "Mračni poslovi Kremljina" kako bi propagirali svoju interpretaciju istorije. Jedan deo je posvećen nacionalističkim tvrdnjama o sovjetskim masovnim egzekucijama tokom 1930-ih u Vinitsi. Povrh svega tokom nacističke okupacije 1943 godine, grobovi su istraživani od strane nacističke komisije i korišćeni u propagandnim filmovima. Post-ratovska svedočenja nemačkih vojnika donela su istinu na

videlo o tome da su ovo bile nacističke prevare i da su tela pripadala Jevrejima,koje su pogubile SS trupe i ukrajinska milicija.

Neke jezive tvrdnje o kanibalizmu u drugom delu "Mračnih poslova",dovele su do toga da se one pominju kao deo "Ukrajinske nacionalne kuhinje".

Igra sa brokama

Teoretičari koji govore o genocidnom izgladnjivanju su veoma oštri pri tvrdnjama da su milioni ljudi umrli u Ukrajini.Njihova metodologija je kao i obično veoma sumnjiva.Orjentacioni reper Dana Dalrymple-ja objavljen je u "Sovjetskim Studijama" 1964 dolazeći do prikaza o 5.5 miliona,zasnovanim na prosečnim pretpostavkama 20-ak zapadnih žurnalista.Jedan od njih je i naš "veliki prijatelj" Thomas Walker. Dalrymple smatra da je Walker napravio pregled smišljeno pobegavši vođama puta,a prethodno je proveo nekoliko godina putujući po Rusiji.Slični prikazi Archbishop Canterbury-a su takođe ograničeni na taj broj;ovaj podržavalac Adolfa Hitlera sa puno entuzijazma je pokušavao da uzdigne pitanje gladi u Domu Lordova 1934,kada je ministarstvo spoljnih poslova ustanovilo da ne postoje dokazi da se podrži bilo šta što je usmereno protiv Sovjetskog Saveza.Najmanje što se može reći je to da je svedočenje Gospodina John Maynard-a renomiranog eksperta i naučnika koji je posetio Ukrajinu u leto 1933 godine bilo takvo,da je on nedvosmileno odbacio priče o genocidnom izgladnjivanju,a razrešen je dužnosti od strane nacionalista.

Hladnoratovska kampanja izbila je na površinu 1980-ih sa velikim publicitetom,imajući podlogu u Ukrajinskom Istraživačkom Institutu Harvardskog Univerziteta,koji je dugo bio centar antikomunističkih istraživanja.Knjiga "Deveti krug" prvi put je publikovana od strane ukrajinskih nacionalista 1953,a zatim ponovo objavljena 1983,redigovana i predstavljena od strane Harvardskog profesora Dr James Mace-a.Kritička recenzija ove knjige opisuje je kao "polemičku,lišenu svake dokumentacije i sa nedostacima u školskom obrazovanju".Otkriveno je da autor ne daje nikakve detalje o svojim aktivnostima tokom nacističke okupacije Ukrajine i ne iznosi nijedan omalovažavajući komentar na račun nacista.Još jednom su laži Thomasa Walker-a iskorišćene kao ilustracija,bez obzira na to što je autor tvrdio da je on bio lično svedok izgladnjivanja.Akademik Mace piše o materijalnim dokazima Walker-a: "američki novinar poput Thomas Walker-a piše o jasnom grafičkom prikazu gladi,zasnovanom na njegovom svedočenju o onome što je video u Ukrajini 1933 godine".Zabeleženo je i to da je Walkerovo putovanje trajalo do 1933,a ne 1934 godine.

Još jedan literalni doprinos koji govori o genocidnom mitu i izgladnjivanju u Ukrajini je onaj Walter Dushnyk-a " 50-ak godina ranije : Holokaust gladi u Ukrajini." Predgovor ove knjige je iznet ni od kog drugog do Dalrympleja. Dushnykijevi koreni vode do evropskog predratnog fašističkog pokreta,u vreme dok je bio aktivan u Organizaciji Ukrajinskih Nacionalista.Još jednom nam kritički pregled i komentari o ovoj knjizi ukazuju da : "materijal sadrži visoko emocionalne optužbe sa puno polemika,nego što se radi o nekakvoj školskoj analizi.I zaista on ima jako malo toga zajedničkog sa školskim programom,a nesporno je da u njemu ima manjka objektivnosti."Još jednom su iste lažne

i nedokumentovane fotografije iskorišćene kao ilustracija. Dushnyk računa koliki je broj umrlih usled gladi,projektujući predviđeni porast populacije (zasnovan na popisu iz 1926 godine),na navedeni popis stanovnika Ukrajine 1939 godine.Razlika je 7.5 miliona i stoga ovo postaje broj žrtava gladi.Nosens ovakve metodologije može se demonstrirati u odnosu na Kanadu 1930-ih,pokazujući da je 25% populacije Saskatchewan nestalo tokom velike depresije.U stvari broj stanovnika Ukrajine je porastao u realnom vremenskom periodu od 1926-1939 skoro 3.4 miliona.Iako nije moguće izneti tačan broj žrtava ukrajinske gladi,tvrđnje ljudi poput Dalrymplea,Macea,Dushnyka su se pokazale kao preuveličavajuće fabrikacije koje imaju za cilj da ojačaju njihove političke teorije o genocidu.

Žetva prevare

Kampanja o genocidnom izgladnjivanju dostigla je kulminaciju 1986 godine sa publikacijom knjige Roberta Konkvista "Žetve tuge" i proizvodnjom filma "Žetve očajanja" istraživačkog komiteta St. Vladimir Instituta.Film je pun starih nedokumentovanih slika i oslanja se na intervju sa bivšim nacistima i ukrajinskim kolaboracionistima,kao i na intervjuje dezertara iz SSSR-a.Čak se i Malcolm Muggeridge kratko pojavio.Producenti filma su očigledno pregledali više od milion metara trake,pre nego što su selektovali 720 metara koje će iskoristiti.Umesto bilo kakvog dokumentovanog dokaza i prezentacije gladi,montaža nedokumentovanog materijala je tiho prikazana uključujući Walker/Ditloff-ove fotografije,fotografije iz 1921/22 godine i ostale publikacije nacističke propagande.Ignorišući istinu,neke scene su pozajmljene iz filma o građanskom ratu i sovjetskih filmova 1920-ih.U suštini,izgleda da su ljudi koji su radili na filmu grebali po arhivama tražeći sitne delove starih snimaka "rata i izgladnjivanja", koje bi ubacili u film stvarajući ogroman efekat na gledaoca i sjedinjujući ih sa pričama i intervjuima partizana.To je bilo priznato čak i od strane onih koji su na neki način učestvovali u tom poduhvatu,a sam film je bio široko prikazivan i hvaljen,čak i na Britanskoj televiziji.Oni koji su radili na filmu su primili nagradu i logističku podršku od strane nacionalnog saveta za film Kanade i novčanu nagradu od udruženja gledalaca – Multikukulturalizam Kanade.Film "Žetve očajanja" nije bio objektivan i to je bilo jasno,kao što nije bio ni dokumentovan iako se tvrdilo suprotno.To je bila samo nesazrela propagandna vežba za hladni rat.

Konkvistova knjiga "Žetva tuge : Sovjetska kolektivizacija i teror izgladnjivanja" bila je pokušaj legitimacije teorije o izgladnjivanju koju su kreirali pojedinci.Konkvistova povezanost sa desnicom i njegovo poricanje holokausta su dobro poznati.Jedno vreme bio je zaposlen u Britanskoj Tajnoj Službi koja se bavila širenjem dezinformacija u zavodu za informaciona istraživanja,a ključne stvari kojima su se bavili bile su "treći svet" i "Rusi". U Konkvistovom ranijem delu "Veliki teror" tvrdilo se da je oko 5-6 miliona ljudi umrlo u periodu 1932-1933,od toga polovina u Ukrajini.Godine 1983 on je svoju procenu podigao na 14 miliona i produžio vremenski period u kojem je pod određenim uslovima glad trajala sve do 1937 godine!Takva revizija se poklapa zajedno sa 50-to godišnjom komemoracijom gladi.

Konkvist je predstavio raznoliku nacionalističku kliku,koja je držala delove Ukrajine tokom Ruskog građanskog rata i stranih intervencija,kao dobre i prihvatljive vlade.Masovan pokolj ukrajinskih Jevreja nošen težnjom za nacionalističkom "nezavisnošću" 1918-1919 je porican u tri reči.Nacistička okupacija Ukrajine je prezentovana implicitno kao presek vremenskog perioda u kome je vladao sovjetski "teror",a oslobađanje od strane nacista je predstavljeno kao sovjetska "ponovna okupacija".Postoji mnogo primera u Konkvistovoj knjizi gde se vidi nedostatak naučne utemeljenosti.Jedan od primera je njegovo računanje broja žrtava,koje je slično tehnici sprovedenoj od strane Thomasa Walkera,čoveka koji nikada nije ni bio tamo.U svojim navodima on čak pomera datum Hearstovog članka zabaleženog 1935,u vreme meseca februara 1933.Veoma je važno ukazati na opaske američkog istoričara J Arch Getty-a što se tiče kvaliteta ovog istorijskog istraživanja :

"Grandiozne analitičke generalizacije dolaze iz druge ruke površnog spletkarenja.Priče iz zatvorskog kampa ("moj prijatelj je sreo Buharinovu ženu u kampu i ona mu je rekla...") postale su primarni izvor sovjetskog centralno-političkog načina zaključivanja...potreba za generalizacijom pretvorila je neproverene detalje i glasine u proverene izvore,izjednačavajući ovakve ponavljane priče sa istinitim i potvrđenim informacijama."

Sve dok ozbiljni istoričari ne prihvataju ovakva prepričavanja i glasine kao istorijske činjenice,oni kontriraju Konkvistovoj poziciji da se "istina može preneti samo u obliku rekla-kazala" i "da je politička materija u osnovi najbolja,iako nije nepogrešiv izvor glasina".

Glad

Polazeći od same gladi i razloga koji su je prouzrokovali,faktorima suše i sabotaze tokom ovog procesa kolektivizacije dato je generalno jako malo pažnje od strane desničarskih istoričara.Zanimljivo je da je u "Istoriji Ukrajine" napisane od strane Mihaila Hrushevskog – opisanog od strane samih nacionalista kao "vodećeg ukrajinskog istoričara" zabeleženo : "Još jednom se godina suše poklapa sa haotičnim agrikulturnim uslovima;a tokom zime 1932-1933 velika glad,kao ona od 1921-1922 širila se celom sovjetskom Ukrajinom".Nigde se u ovoj istoriji ne navodi da je glad promišljeno usmerena protiv Ukrajinaca,a u stvari mnogo prostora je posvećeno gladi koja je trajala 1921-1922.Mnogo toga upućuje na uslove suše u Ukrajini 1931 i 1932 godine.Čak i Ewald Ammende u svojoj knjizi "Ljudski život u Rusiji" upućuje na klimatske i prirodne razloge koji su prouzrokovali glad.

Borba oko kolektivizacije na selu uslovlila je glad u ovom periodu,a suša je bila samo doprinoseći faktor.Godine 1928 na milionima malih zemljoradničkih farmi,tri četvrtine zemljišta sejano je ručno,nad jednom trećinom rodnog područja vršena je žetva srpom, a 40% roda je pomlaćeno.Više od jedne četvrtine zemljoradničkih porodica nije imala u svom posedu životinje namenjene za vuču ili poljske radove,a 47% njih je imala samo plugove.Put kolektivizacije bila je osobenost prvog petogodišnjeg plana započetog 1929 godine.Manji deo bogatih seljaka kulaka,protivilo se prelasku agrikulturnih dobara u društvenu svojinu,boreći se protiv kolektivizacije putem organizovane kampanje širokim

opsegom destrukcije. Borba u nekim područjima uključivala je nešto slično građanskom ratu u Ukrajini. Inostrani posmatrači toga vremena zabeležili su da je protivljenje kulaka poprimilo oblike klanja kruone stoke i konja pre nego što bi ih uključili u kolektivizaciju. u periodu od 1928-1933 broj konja u Sovjetskom Savezu pao je sa 30 na 15 miliona, broj krupne stoke je pao sa 70 na 38 miliona, ovaca i pernatih životinja sa 147 na 50 miliona. Neki kulaci su spaljivali svoja imanja, pa čak i letinu, odnosno uništavali posejane žitarice. Mnogi teoretičari genocidnog izgladnjivanja umanjivali su sabotaze kulaka, ali su ostali prikazivali opise pune entuzijazma i slavljenja svega onoga što je uključivalo protivljenje sovjetskoj kolektivizaciji. Važno je zabeležiti i to da je glad bila ukomponovana zajedno sa epidemijom tifusa koja je nesumnjivo odnela mnoge živote. Do 1933 zabeležena je uspešna žetva, enormni napori su učinjeni ka usavršavanju kolektivnih farmi uz obezbeđenje mehanizovane opreme.

Nakon ogromnog porasta u okviru agrikulturne i industrijske proizvodnje u Ukrajini, usledio je Drugi Svetski Rat i fabrikovanje laži kako je 7 ili 15 miliona ljudi stradalo usled izgladnjivanja sedam godina ranije. Treba dodati i to da su evidencije ukrajinskog pokreta otpora, koji se borio protiv nacista i njihovih pomoćnika ukrajinskih nacionalista, primerene. U najvećem istočnom delu Ukrajine lojalnost Sovjetima je bila veoma aktivna. Tu je bilo oko pola miliona organizovanih sovjetskih gerilaca, i četiri ipo miliona etničkih Ukrajinaca koji su se borili za sovjetsku armiju. Ukrajinska nacionalna istorija prihvata ovakve podatke i možemo se samo zapitati kako je moguće da jedna nacija mobiliše toliki broj vojno sposobnih muškaraca, u situaciji kada su nacionalističke tvrdnje o žrtvama izgladnelosti bile aktuelnije nego ikada. Realnost je bila takva, da se iz ogromnog broja ukrajinskih seljaka i radnika izrodio veliki broj profesionalaca, a sovjetski sistem je demonstrirao nadmoć ekonomskih i kulturnih prednosti.

Jedino mesto gde su nacionalisti ustanovili nekakvu bazu tokom nacističke okupacije bila je Poljska Galicija 1939; ovo je bilo mesto gde su nacisti uglavnom vršili regrutaciju za SS trupe i fašističku policiju. Ispitivanje onoga što se desilo tokom nacističke okupacije otkriva ne samo narodnu podršku Sovjetima koju su demonstrirali Ukrajinci, već otkriva i samu ulogu koju su igrali ukrajinski nacionalisti.

Kolaboracija i dosluh

U junu 1941 godine, nacistička armija je ušla u Lviv, prestonicu zapadne Ukrajine. Nachtigall Battalion sastavljen od ukrajinskih nacionalista je nastupio kao nemačka prethodnica. Tokom prva tri dana jula Nachtigall Battalion je izvršio pokolj nad 7 000 Jevreja u okolini Lwow-a. Nejevrejski pisci, intelektualci i profesori koji su bili dobro poznati protivnici nacizma, takođe su ubijeni. U prvih 8 meseci nacističke okupacije 15% galskih Jevreja – 100.000 ljudi – zaklano je uzajedničkim akcijama Nemaca i ukrajinskih nacionalista. Više hiljada nacionalista koji su pobjegli u Nemačku i u druge krajeve tokom nacističkog povlačenja, moralo je da prikrije svoju ličnu i kolektivnu krivicu za holokaust i izdaju sopstvene zemlje. Anti-semitistička i fašistička ideologija duboko je bila ukorenjena u istoriji ukrajinskog nacionalističkog pokreta. Vođe ukrajinskih nacionalista bile su na platnom spisku Nacističke Partije pre Hitlerovog napada na Sovjetski Savez. Ukrajinski nacionalistički bataljoni trenirani su u Nemačkoj

pre rata,a neki su korišćeni u invaziji na Poljsku.Bataljoni Nachitigall i Roland ukrajinskih dobrovoljaca odvojeno su se borili zajedno sa nemačkom armijom,a kasnije 1941 bili su reorganizovani u policijski bataljon zaposlen u Belorusiji.Bez obzira na to što su ovi podaci vrlo dobro poznati,teoretičari genocidnog izgladnjivanja predstavljaju nacionaliste kao borce protiv Hitlerovog i Staljinovog režima i na neki način ih porede sa francuskim Pokretom Otpora.Na sličan način je iskrivljena i uloga 14-te Wafen SS Galicijske Divizije (takođe poznate kao Halychyna Divizija).Formirana je 1943,a glavna funkcija joj je bila brutalna borba protiv partizanskih jedinica.Čak i nakon nemačkog povlačenja iz Ukrajine,nacionalisti su stajali po strani nastavljajući da napadaju sovjetske linije snabdevanja.Nacionalističke trupe služile su Hitleru u Ukrajini,Poljskoj,Belorusiji,Čehoslovačkoj,Mađarskoj i Jugoslaviji.Ukrajinski kolaboracionisti su učestvovali u ubistvima stotina i hiljada ljudi u kampovima : Treblinka,Sobibor,Yenowska i Trawniki.Takva su bila "anti-nacistička" uverenja onih koje nacionalisti danas prezentuju kao "borce za nacionalnu slobodu","heroje ukrajinskog naroda" i "patriote koje su se borile za slobodnu Ukrajinu".

Posle rata

Posle pobeđe saveznika nad nacističkom Nemačkom,mnogi kolaboracionisti su potražili spas od pravde i odmazde u Severnoj Americi i mnogim drugim zemljama.Zapadne obaveštajne službe pomogle su nacističkim kolaboracionistima da emigriraju u nove domovine,a za uzvrat su tražili neki novi vid saradnje protiv Rusije.Internacionalna Izbeglička Organizacija kao što je "Američka Komisija za Raseljena Lica" u početku je smatrala ukrajinske naciste nepodobnim osobama za vize.Ovo nije sprečilo američku obaveštajnu službu da predstavlja "Organizaciju Ukrajinskih Nacionalista" kao grupu koja je bila angažovana u anti-nacističkoj borbi.Ovo je bilo potpuno fabrikovanje istinitih događaja,ali su ipak emigracione vlasti bile primorane da prihvate drugačije stanovište kvalifikujući ove ljude kao "antifašiste".Širom Istočne Evrope kolaboracionistima su obezbeđena radna mesta u radio i TV stanicama poput : Radio slobodna Evropa,Radio Slobode,Glas Amerike,kao i školama za obuku američkih obaveštajnih službenika u kojima su se bavili podučavanjem istočno-evropskih jezika.Neki od njih su trenirani za potencijalne operacije koje bi uključivale sabotažu u okviru SSSR-a,a ostali koji su bili živi svedoci "komunističkog terora" bili su zaduženi za pripremu američkog naroda u ratu protiv SSSR-a.Ukrajinsko "genocidno izgladnjivanje" bilo je jedno od mnogih tema.Na kraju krajeva,biti komunista je postalo mnogo važnije imigracionim vlastima u USA i Kanadi,nego to što je neko bio nacistički kolaboracionista.

Zaključak

Preko 65 godina lažne i politički motivisane kampanje pro-fašističkog izdavača Williama Hearsta bile su izložene od strane američkog žurnaliste Louisa Fischera.Istražujući zapise onih ljudi koji propagiraju kampanju o genocidnom izgladnjivanju danas,jedan od njih je i naveo Fishera da zaključuje : "Pokušaj je i suviše providan,a ruke su i suviše uprljane da bi se postigao uspeh".